

Přírodní rezervace Mýto

Kdo hledá Mýto, musí do Nedvězí. Je tady zajímavá příroda na malém prostoru, v nivě kolem meandrující Rokytky. Je možné se sem dostat z několika směrů, pěšky nebo na kole, my jsme zvolili autobus z Prahy Hájů, nenáročnou dopravu na náves obce. A nenáročná bude i naše procházka přírodně chráněným územím **rezervace Říčanka**, v okolí obcí Královice a Nedvězí u Říčan.

Zatím jsme u bývalého návesního rybníka, obce, která si dodnes alespoň trochu zachovala venkovský ráz, a to je již od roku 1974 součástí Prahy. Toho by se asi její zakladatelé nenadáli, vlastně je to již nějaký pátek, ještě na konci doby vlády Přemyslovců, na samém počátku 14. století. S takovou historií by návštěvník očekával nějakou památku za ta prošlá staletí. Třeba tvrz, kostel, kapli, hrad nebo zámek. Rozhlíželi jsme se ale marně. Kde nic tu nic. Kroniky uvádějí, že třicetiletá válka žádné škody Nedvězí nepřinesla. Možná bude příčina údolní poloha, možná také, že nebylo vlastně co bořit, nebo třeba něco úplně jiného, přitom obce v okolí měly škod na památkách nepočítaně.

Proč se tedy v jarních měsících objeví v Nedvězí taková turistická skupinka jako je ta naše? Těch pár opravených chalup, hospoda, která otvírá asi na dvě hodiny denně a to až pozdě odpoledne, a ani ten rekonstruovaný rybník, u kterého teď stojíme to asi nebudou. Ano, je to ta **Rokytky**, nejdelší pražská říčka, mířící na své klikaté pouti do Vltavy. Bez ní, bez její tisícileté usilovné činnosti by se nikdy nevytvořila tahle dubohabřinová niva, zvláštní vlhké prostředí, ve kterém se daří stromům i drobné jarní květeně. Naši cestu údolím, napřed ale vysoko po vrstevnici, pro nás, ale i pro ty, kterým se to v neděli nehodilo, nebo jednoduše nemohli, **nařadily Hana s Jitkou**.

Z návsi do údolí nás vede ulice Hájová. Cestou je vidět jeden ze starých statků předělaný na hotel a jediná kulturní technická památka. Transformátorová stanice postavená v roce 1923 s provozem ukončeným v roce 1997.

Hájová, vedoucí mezi domky a vilkami, se postupně ztrácí v zalesněném údolí **přírodní rezervace Mýto**. Ještě projít kolem dětského hřiště a venkovní posilovny a můžeme pomalu začít stoupat rezervací na vrstevnici. Všude kolem je bílo od velkého množství kvetoucích sasaneček.

Svah je postupně prudší a prudší, lesní pěšinky jsou ale suché, pořádně nepršelo celé týdny. Zvládáme to.

Pod námi v údolí se klikatí Rokytky. Údolí je chráněným územím, předmětem ochrany je údolní niva Rokytky, její meandry a erozní břehy.

Podobnou nádheru, jaká se podařila zachytit našim holkám fotografkám, budete hledat v ČR jen obtížně. Na to je potřeba navštívit snad jen Nedvězi. Podmínkou je zvolit tu správnou dobu! Není to vůbec jednoduché. Navíc si tady uprostřed přírody můžete o všem, co vidíte, přečíst na informačních tabulích naučné stezky.

Stezka na vrstevnici pomalu končí a začínáme sestupovat do údolí k Rokytkce. Musíme přes můstek, Rokytku sice trápí nedostatek vody, ale přebrodit ji by se nám nechtělo a navíc se to v chráněném území ani nesmí.

Před námi je cesta údolní nivou. Sřídají se lesní louky, holá místa vysekaných křovin pod dráty vysokého napětí a dál je již před blížícím se Pacovem úzká pěšina

přírodou ponechanou svému osudu. Cestou je možné odpočinout.

Blížíme se k cíli naší nedělní vycházky, jsme v Pacově na hrázi zdejšího rybníka. Dozvěděli jsme se, že to není jen tak obyčejný rybník. Dokonce je to prý malá přehrada. Umělá inteligence nám dokonce prozradila, jak to tady na přehradě chodí. Před nedávnem přehradu zakoupilo Rybářství Říčany.

Vybudované zázemí pronajímá rybářům k rybolovu. Není to nic levného, za 24 hodin se třemi pruty chtějí 600 korun. Lákají na loňské úlovky. Je - li to pravda, tak to stojí za to. Kapři až 20 kg, amur až 10 kg, štiky kolem 1 metru. Pro sezonu je prý rybník exkluzivně zarybněný, až trofejními kusy. Přehrada v Pacově má 4,2 hektaru, a pokud je plná, má největší hloubku 5m. Letos ovšem nejméně třetina vody chybí.

Jsme téměř na konci naší nedělní procházky, jdeme úvozovou cestou se zajímavým názvem Pod Bahnivkou do ulice Bílá. Tady, v pěkném novém parčíku, naše nedělní putování končí. Sluníčka jsme se tentokrát nedočkali, ale pěkné, téměř bezvětrné počasí, bylo pro naši procházku ideální. Rozloučili jsme se a vydali kolem supermoderní mateřské školky ke stanici autobusu. Přijel na stanici současně s námi. Ideální!

V Nedvězí, Pacově a Říčanech v neděli 12. dubna 2026. Vycházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi, kronika Mirek, skvělé fotky nafotily Hana Mašková a Jitka Zicháčková.